

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.617 van 25 november 2015
in de zaak A. 217.340/XIV-36.730**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Charlotte Verkeyn
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 20 oktober 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 152.934 van 21 september 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 28 oktober 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Zoals in het bestreden arrest wordt opgemerkt, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 3 december 2014 weliswaar heeft verstuurd aan de Commissie van advies voor vreemdelingen maar niet dat dit stuk eveneens naar de verwerende partij werd verstuurd.

Verzoeker voert in zijn eerste middel thans aan dat “het arrest wel degelijk eveneens werd overgemaakt aan het bestuur en wel voor het nemen van de bestreden beslissing met name op 7 april 2015” en verwijst daartoe naar het stuk 4 bij het verzoekschrift. Dat betreffende stuk betreft echter een aangetekende zending gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van een andere procedure. Gelet op zijn annulatiebevoegdheid te dezen, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest op wettige wijze vaststellen dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken en dat het betreffende arrest van 3 december 2014 niet aan het bestuur was voorgelegd.

Uit de bewoordingen van het bestreden arrest blijkt dat het motief dat “niet wordt ingezien op welke wijze dit gegeven, indien dit tijdig aan de verwerende partij ter kennis zou zijn gebracht, zou hebben kunnen leiden tot een besluit met een andere, voor de verzoeker gunstigere, draagwijdte” louter ten overvloede werd opgenomen zodat het in wezen een overtoellig motief betreft dat de strekking van het bestreden arrest niet kan hebben beïnvloed. Verzoekers kritiek op dat motief kan dan ook niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van artikel 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (hierna: het EVRM) aangevoerd en vermag dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. De wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat de verwerende partij niet op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden. Daarbij wordt in het bestreden arrest uitvoerig ingegaan op de feitelijke

gegevens betreffende verzoekers veroordelingen en zijn familiale situatie zoals die voorlagen bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing. Verzoeker maakt met zijn theoretische uiteenzetting, en rekening houdende met wat bij de behandeling van het eerste middel werd vastgesteld, geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftientig november tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams